

A láma, aki koszorúslány lett

Bella Swift

Tartalom

1. fejezet	7
2. fejezet	21
3. fejezet	36
4. fejezet	52
5. fejezet	70
6. fejezet	86
7. fejezet	104
8. fejezet	125
Egy évvel később	145

2. fejezet

– Juhúú! – bégetett Berci izgatottan.
– Idenézz, Lulu! Átjutottam a sövényen!

A kisbárány vidoran ugrabugrált körbe a kertben. Az emberek egyelőre nem vették észre a bohókás kis állatot. Túlságosan el voltak foglalva azzal, hogy egy óriási matracot gyömöszöljenek be a főbejáraton.

– Egy kicsit balra! – irányította őket a kislány, míg a hölgy a matrac másik végénél segített.

Lulu nézte, ahogy a költöztetők végül beszuszakolják a matracot a házba.

– Az meg mi? – tudakolta Berci, miután visszaügetett a sövényhez.

– Az emberek ilyeneken alszanak – magyarázta Lulu. Ő már látott ágyakat a kórházban, amikor betegeket látogattak Ráhellel.

– Micsoda butaság – vélte Berci. – A szalmán sokkal jobban lehet aludni.

A költöztetők kijöttek a házból, és újra bemásztak a kisteherautóba. Egy nagy, barna dobozzal bukkantak elő újra.

– Vajon mi lehet azokban a dobozokban? – kíváncsiskodott Berci. – Odamegyek, és megnézem!

– Szerintem ez nem túl jó ötlet... – kezdte Lulu.

De már elkésett. Berci máris odafutott az emberekhez. – *BEEEEEE!* – üdvözölte őket jó hangosan.

– Hóóó! – ijedt meg az egyik költöztető, majd átesett Bercin, és a földre ejtette az egyik „TÖRÉKENY” feliratú dobozt.

RECCS!

– Az étkezéslet! – kapta a szája elé a kezét a hölgy.

A másik költöztető annyira meglepő-

dött a semmiből előbukkanó bárányon,
hogy ő is elejtette a saját dobozát.

RECCS!

– A játékaim! – sikította a kislány.
A dobozból plüssfigurák, társasjátékok és
LEGO kockák borultak ki a földre.

Berci felkapott egy játékmackót a föld-
ről, és futásnak eredt vele.

– Hé! – kiáltotta a kislány, és Berci
után eredt. – Add vissza!

– Te vagy a fogó! – bégetett a bárány,
és elinalt.

A kislány, az anyukája és a költözte-
tők is mind Berci után rohantak, de a
bárány túl gyors volt. Lebukott, áttap-
polt a pázsiton, letaposta a virágágyást, és

felszaggatta a füvet a kis patáival, amerre csak járt.

– Megvagy! – kiáltotta az egyik költötető, és Berci farka után kapott.

Ám a bárány lerázta. – *Neeeeem* tudtok elkapni! – bégetett nevetve.

A nagy felfordulásra a többi juh is odasietett. Nemsokára már az egész nyáj ott tolongott a sövénynél, és kíváncsian nézték a hajszát.

– *Béééééégetnivaló* vagy, Berci! – kiabálta Bianka.

– *VAU! VAU! VAU!* – jelent meg Samu is. – Gyerünk, mozgás! – ugatta szigorúan. – Vissza az akolba!

A juhok nagy része azonnal engedel-

meskedett a pásztorkutyának. Néhány csellengő még hátramaradt, mert kíváncsiak voltak, mi történik még, de amikor Samu rájuk vakkantott, ők is gyorsan a többiek után eredtek.

Jakab gazda jelent meg futva, vöröslő arccal.

– Nagyon sajnálom! – kiabálta. – Fogalmam sincs, hogy kerülhetett a bárányom a kertjünkbe!

– Nekem van egy tippem – morogta Samu, és vádlón Lulura pillantott.

– A nevem Jakab – mutatkozott be a gazda, és a sövény felett a kezét nyújtotta, majd a tanyaépület felé biccentett. – Itt lakom, az Almafa-tanyán.

– Mira vagyok – felelte a fényképezőgépes hölgy, és megrázta a gazda kezét. Majd átkarolta a kislányt. – Ő pedig a lányom, Avani.

A kislány kíváncsian pislogott Lulura.

– Azért vettük bérbe ezt a házat, mert szerettünk volna közelebb kerülni a természethez – mondta Mira, és Jakab gazdára mosolygott. – De nem gondoltuk volna, hogy ilyen hamar találkozunk az állatokkal!

– Ez egy láma? – kérdezte Avani szégyenlősen.

– Igen – felelte Jakab gazda. – Lulunak hívják.

– A bundájáért tartja? – kérdezte Mira.

– Jaj, nem – nevetett Jakab gazda. – A juhokat igen, de Lulut nem. Őrzőállatnak vettük, hogy megvédje a nyáját a rókák-tól. De olyan szelíd, hogy őrként nem sok hasznát vesszük. Inkább amolyan házikedvenc lett belőle, a feleségem pedig betanította terápiás lámának.

– Ez nagyon érdekes – mondta Mira.
– Remélem, a feleségével is megismerkedhetünk majd.

– Sajnos egy éve eltávozott közülünk – felelte Jakab gazda kínos csönd után.

– Jaj, nagyon sajnálom – felelte Mira.

– Nem harap? – kérdezte Avani.

Jakab gazda mosolygott. – Csak az almákat szereti harapdálni.

Avani átnyúlt a sövény fölött, és Lulu felé nyújtotta a kezét.

– Ami azt illeti – szólt közbe a gazda –, a lámák inkább az ember arcát szeretik megszagolgatni, hogy megismerkedjenek vele.

Avani behunyta a szemét, Lulu pedig áthajolt a sövényen, hogy megszaglássza

az arcát. A kislány kuncogott, ahogy Lulu meleg lehelete az arcához ért.

– Ez vicces – göcögött Avani.

– Tetszel neki – mondta Jakab gazda.

– Ő is nekem – felelte Avani.

– Bármikor átjöhetsz meglátogatni – mosolygott Jakab gazda.

KLIKK! KLIKK! – kattogott a fényképezőgép Avani anyukája kezében, ahogy egyik képet csinálta a másik után, miközben Avani Lulut simogatta.

– Nos, azt hiszem, most hazaviszem Bercit – mondta Jakab gazda, és a bárányra pillantott, aki közben otthagya a játékmackót, és már a kankalinokat dézsmálta a virágágyásban.

A gazda füttyentett, Samu pedig rávakkantott a bárányra. – Berci! Gyere ide! MOST!

– *Neeeee* már – panaszkodott a bárány. – És hol marad a móka? – De azért engedelmesen odaügetett a sövényhez.

– Átadnák nekem a kis kópét? – kérte Jakab gazda.

Avani Berci hasa alá nyúlt, és felemelte a kisbárányt. A sövény fölött átnyújtotta a gazdának, miközben az édesanyja további képeket csinált róluk.

– Visszajövök *méééééég!* – bégetett Berci.

– Dehogy jössz, ha jót akarsz! – mor-
dult rá Samu, és visszakergette a bárányt az akolba.

– Nos, örültem a találkozásnak – mondta Mira, és a helyére tette a lencsevédőt.
– Jobb lesz, ha elkezdjük a kicsomagolást. – Ezzel visszasétált a kisteherautóhoz, majd egy újabb dobozzal bement a házba.

Avani követte az édesanyját, de még megfordult, hogy integessen Lulunak.

– *Kedves kislány* – gondolta Lulu. Remélte, hogy csakhamar viszontlátja majd Avanit.

– Gyere, Lulu – mondta Jakab gazda, és összeborzolta a láma fején a sűrű szőrpamacsot.

Lulu és a gazda együtt sétáltak végig a legelőn. Amikor az almafához értek, Ja-

gab gazda megállt, és felsóhajtott. – Nagyon hiányzik Ráhel, Lulu – mondta.

– Nekem is – felelte a láma. Bár a gazda nem értette a szavait, Lulu azért sejtette, hogy a gazda is jól tudja, hogyan érez. Az orrával vigasztalóan megböködte Jakob gazda kezét, mire az belefúrta az arcát a láma hosszú sörényébe.

– Nagyon nehéz egyedül fenntartani az egész tanyát, Lulu – vallotta be a gazda. – Egyre csak gyűlnek a számlák. Nagyon nem szeretném, de néha eszembe jut, hogy talán el kéne adnom az Almafanyát, és előlről kezdeni mindent.

– *Micsoda?!* – Lulu alig hitt a saját bolyhos fülének. Ha Jakob gazda eladná a ta-

nyát, vajon mi történne az összes itt lakó állattal? Hisz ez az otthonuk!

Lulu úgy érezte, valahogy segítenie kell Jakab gazdának – és meg kell mentenie az Almafa-tanyát.